

udfat for Havets Angreb, og Muligheden af Gjennembrud, hvorved nye Forbindelser mellem Havet og Limfjorden kunne danne sig, er saaledes fremdeles til Stede." Det har været mit Hovedstandpunkt i Sagen, og jeg tror, at det er et Standpunkt, som er forsvareligt. Den Kommission af 3 Medlemmer, som jeg nys nævnte, har ikke tilraadet at optage den store Plan paa 6—8 Mill., den har kun tilraadet at bygge op, istandgjøre og gjenoprette de Partier, som ere i aktiv Virksomhed, ganske særlig Partiet udenfor den søndre Limfjordstange, hvor Gjennembrud er at frygte, og i den Bevilling, der er forlangt i Mar, er Hovedfordringen ogsaa dertil, idet der til Thyborønpartiet er forlangt 345,200 Kr., og det er netop af Frygt for Gjennembrud. Min Stilling til Sagen har altsaa været den, at det, der behøves til forsvareligt at vedligeholde og gjenoprette de bestaaende Anlæg af Høfder, ønsker jeg at forlange, og søger jeg at gennemføre. Jeg har under 1ste Behandling jagt, at nye Høfdebygninger eller en Fuldsørelse af Planen paa de 6 Mill. har jeg ikke tænkt at gaa til, medmindre det ved fornødne Undersøgelser skulde vise sig nødvendigt. Dette Standpunkt har jeg fastholdt selv lige overfor Bobbjerg, hvor dog Faren er overhængende, og hvor vi for saa Mar siden have bygget et Fyrtaarn, ved hvilket Enhver kan se, at det er et Tidsspørgsmaal, hvornaar det skal gaa i Havet. Spørgsmaalet er imidlertid saa stort i finantsiel Henseende, at jeg ikke har anset det for forsvareligt at gaa videre, men jeg har stillet mig paa den sidste Kommissions Standpunkt: 1,600,000 Kr. til Retablering af bestaaende Diger fordelt paa 4 Mar, det Forhold kunne vi overse, og inden jeg for min Person gaar videre, hvis det skulde falde i min Lod at gaa videre, skal Spørgsmaalet blive forelagt til fornøjet Drøftelse af Saghyndige. Naar man nu vil se paa Rigsdagens Standpunkt i Fjor, da den af mig nævnte mindre Kommissions Betænkning forelaa, forekommer det mig at være temmelig klart. Finantsudvalgets Ordfører i Folkethinget udtalte sig i saa Ord, der lode saaledes: „Man har ikke villet modsætte sig de Arbejder, som ere foreslaede, og som man anser for saa at sige absolut nødvendige, for at de Arbejder der allerede ere gjorte, ikke skulle være spildte." Det er et Standpunkt, som i meget væsentligt falder sammen med det, jeg indtager, og det er et Standpunkt, som Landstthinget indtog i Fjor. Jeg har i den korte Tid, der har været mig levnet, undersøgt, om der her var Noget oppe om dette Spørgsmaal i Fjor; da der paa Grund af Kommissionsbetænkningen var særlig An-

ledning dertil. Jeg har fundet, at der Intet har været oppe, man har ikke taget Standpunkt, man har godkendt den ganske vist noget formindskede Bevilling, som Folkethinget gav, og har stillet sig paa det Standpunkt, at det væsentlig var rigtigt at gaa den Vej, som den sidste Kommission har antydet, og som Ministeren ogsaa i Fjor foreslog. Det er en Skjønssag, om man vil bevilge noget Mere eller noget Mindre, men man kan ikke udslætte hele Bevillingen; hvis man gjør det, kommer man blandt Andet til at nægte Fortættelsesarbejder, som ere forudsatte ved Bevillingen i Fjor, til at sige Nei til Ting, som det er forudsat, at man vilde sige Ja til, og det pleier ikke at være det sædvanlige i en Forsamling som denne. Men man kommer til at gjøre meget Mere. Hvis det ærede Mindretal vilde have stillet Forslag, som virkelig skulde have været gennemførte, maatte det efter min Overbevisning ikke have stillet Forslag, der gik ud paa at nægte hele Bevillingen, men Forslag, der gik ud paa at nægte maaste de to første Summer, 28,700 og 345,200 Kr. eller noget af dem, men nu vilde de tillige nægte den sidste Sum: Almindelige og uforudsete Udgifter, 47,100 Kr., de gjøre med andre Ord Kontoen ren. Nu er her det Tilfælde, som maaste er det eneste paa Finantsloven, at vi ikke paa den ordinære Bevilling har Noget, Alt, hvad der angaar Høfdebevillinger, staar paa § 26, hvis man altsaa vilde følge Mindretallet, vilde man med eet Slag komme til at sige: Stop over det Hele, I maa ikke vedligeholde en Smule, hvorledes det end ser ud, ikke udbetale Løn til en Oplysningsmand, ikke anvende det Allermindste til de Diger, som selv det ærede Medlem fra Thy (Bonne), der er saa ivrig i denne Sag, anerkjendte Nyttens af. Jeg tror altsaa ikke, at det er efter nogen indgaaende Overveelse, at den ærede Ordfører støtter dette Forslag. Den ærede Ordfører sagde, at der forelaa ikke det fornødne Materiale for Udvalget. Det erkjender jeg virkelig ikke; hvis man med Omhu vil gjenemlære Betænkningen og Anmærkningerne fra i Fjor, vil man kunne komme til Klarhed om Spørgsmaalet. Men een Ting vil jeg sige til den ærede Ordfører. Jeg har havt den Ære at konferere med Udvalget, da var Spørgsmaalet fremme, og da erklærede Mindretallet, som den Gang var 1 Medlem, det ærede Medlem fra Thy, at det kunde han ikke have med at gjøre. Jeg behøver ikke at udvikle videre, at hvis den ærede Ordfører havde forlangt Oplysninger, da jeg tiltraadte Flertallets Forslag, skulde jeg have givet dem i saa rigeligt Maal, som jeg var i Stand til, men efter at have konfereret med Udvalget,